Skorpionen

Anarkistisk Organ

Udkommer saa vidt muligt 2 Gange maanedlig — Enkelte Nr. 5 Øre
30 Øre Kvartalet, I Provinserne og Norge 45 Øre, — frit tilbragt.

Nr. 4 Tirsdagen den 25. Juli 1905 1. Aargang

Ekspedition: Samuelsen, Fiolstræde 36, 3. — I Provinserne bestilles Bladet gennem Postvæsenet — Ansvarh.: S. Rasmussen, Helgesensgade 22, 4., Kbhvn.

Meningsfæller!

Bemærk Annoncen paa Bagsiden om Mødet.

Mennesket er Natur, der kommer til Selvbevidsthed. Elisée Reclus.

Individualisme

Der findes indenfor Anarkisternes Rækker Folk med mange forskellige Anskuelser om Anarkismen, der kan være Forskel mellem de enkelte Individers Tankegang og Mening om Midler, der kan findes Taaber, som skændes og rives om Enkeltheder, og som konstruerer Samfundsbygninger for Fremtiden — Luftkasteller, som vil ramle sammen ved det mindste Vindpust, men der gives kun et Maal for Anarkismen, og det er: Jeg'ets Sejr over Tvangsfællesskabet, som undertrykker Jeg'et.

Der er yderst faa Mennesker, der kender sig selv. Derfor kender de heller ikke andre. For at kende sig selv, maa man ransage sit inderste, man maa finde det naturlige Retsbegreb og de Følelser, som danner Drivkraften til alle éns Handlinger, og som, naar al ydre Skal kommer bort, er ens for alle. Og man vil da se, at dette Retsbegreb er Begrebet om Jeg'ets uindskrænkde Ret over sig selv. Man vil finde, at enhver Handling, et Menneske udøver, skyldes Trangen til at tilfredsstille sig selv, og at al den megen Tale om uegoistisk Kærlighed til andre er Vrøvl fra først til sidst. Man kan kun elske en, nemlig sig selv, sit eget Jeg. Hvad er Kærlighed overfor andre — Mandens overfor Kvinden f. Eks. Er det andet end Lidenskab i Forbindelse med Venskab, bygget paa Interessefællesskab? Er det andet end slet og ret Trangen til at tilfredsstille sin Kønsdrift og naturlige Selskabelighedsfølelse? Kan man tænke sig Kærlighed mellem Mand og Hustru, i Fald de ikke gensidig kan tilfredsstille disse Drifter? Og hvad er Moderkærligheden vel andet end Trang til at tilfredsstille sig selv? Hvorfor plejer Moderen sit syge Barn saa omhyggelig, naar hun dog ved, at Døden er det bedste, der kan times det? Er det ikke Egoisme*), Frygten for at miste Barnet, der driver hende dertil?

Der er spurgt mig saa ofte, hvorfor jeg kæmper for Anarkismen — for Individets Ret, og jeg har som Regel svaret: "Fordi det passer mig, det morer mig, interesserer mig!" Jeg ved, de fleste Mennesker, der kæmper for en Sag, der møder stærk Modstand, er saa tilbøjelige til at betragte sig selv som Martyrer. Jeg ved, at alle, eller næsten alle — hele det smaatskaarne lavsindede og jamrende Slæng af Statsreformatorere, Religions- og Moralprædikanter betragter sig selv som Idealister og tror at handle af Hensyn til deres Medmenneskers Vel. Og jeg ved, at det lige saa lavpandede Folk ser op til disse Dydsdragoner og betragter dem som ophøjede Væsener, der af pure Kærlighed til deres Medmennesker opofrer sig for dem. Det hele beror paa et Bedrag — en Løgn. De kæmper kun for et, nemlig Tilfredsstillelsen af sit eget "Jeg"; men de er sig det ikke bevidste. Dem, som er sig det bevidst, men ikke vedkender sig det, kalder man Hyklere. En særlig ondartet Type paa disse finder man hos den statslønnede Præst og hos den social-demokratiske Levebrødspolitiker.

Naar jeg selv kæmper for Anarkismen, er jeg mig bevidst, at det kun sker for at tilfredsstille mit eget "Jeg". Jeg er Anarkist af Naturen, som alle er det. Min Opdragelse, al det religiøse Løgn, nationalistiske Sludder og moralistiske Vanvid, jeg blev proppet med fra Barnsben af, lagde imidlertid en ydre Skal over mit naturlige Syn og min naturlige Moral. Men da jeg i Skolen var meget doven til Religion og Krigshistorie, og ikke var underkastet stor Tvang i Hjemmet, blev Skallen ikke tykkere end, at den sprængtes, saa snart jeg ved Læsning og Tænkning blev klar over min naturlige Moral og Ret. Jeg blev Anarkist paa ny, denne Gang bevidst. Men fordi et Menneskes Anskuelser er anarkistiske, behøver han ikke at kæmpe for Lærens Udbredelse, men kan nøjes med at opponere og protestere, naar hans Ret trædes for nær. Der skal andre Grunde til, og de skabtes ved den Modstand mod mit "Jeg", som jeg mødte udefra — fra Samfundsfællesskabet. Resultatet af Modstanden blev Kamp, Fællesskabet vilde overvinde Jeg'et — Jeg'et Fællesskabet. Som Menneske stræbte jeg efter Lykke og Tilfredshed. Det stræber alle efter. Nogle naar tilnærmelsesvis det sidste, yderst faa det første. Jeg naaede ingen af Delene, fordi jeg for at blive tilfreds maatte have Frihed, men min sociale Stilling i Statssamfundet hindrede mig i at skabe mig dette, og for at blive lykkelig, maatte jeg have et naturligt Virkefelt for Daadstrangen, og det kan et frihedsstræbende Menneske selvfølgelig ikke faa i en Tvangsanstalt. Alle de Krav til Livet, som man i Barndommen og Ungdommen havde haabet at skulle se opfyldte, viste sig efterhaanden at være Illusioner og Luftkasteller, der ramlede sammen ét efter ét. Jeg greb naturligvis efter et nyt Virkefelt for Tanken og tog det, der laa lige for — Jeg'ets Kamp mod den Magt, der bekæmpede Jeg'et, og som havde grebet forstyrrende ind i mine Forsøg paa at tilfredsstille mit Jeg. Kampen føres altsaa for mig selv, ikke for andre. Hele Opgaven er at bryde ned paa de Tvangsinstitutioner, som Statssamfundet er bygget paa, bryde ned paa den bestaaende Moral, paa Fordomme, paa hele denne unaturlige Dressur, som har gjort Menneskene saa smaatskaarne, og som dræber alle de friske frie Spirer i Ungdommens Sind. Samfundets Omdannelse, Menneskenes Lyksaliggørelse, Anarkiets Gennemførelse, — Virkeliggørelsen af alt dette er mig saa revnende ligegyldigt, ja, det vilde endog være mig imod, om det skete nu, fordi jeg derved vilde miste Betingelserne for Kamp, det, som giver mit Liv Indhold, fordi Freden kommer for sent til at jeg kan føle mig tilfreds med den. Jeg kæmper kun for Kampens Skyld, fordi det tilfredsstiller mit Jeg at se disse pjaltede, skabagtige, hykleriske Samfundsstøtter, disse moralske Jammeridealister og ynkelige Magtstræbere, som ubønhørlig tramper al Selvstændighed ned, hade mig, foragte mig, ærgre sig over mig, det morer mig at se deres Indignation, at høre deres Latter eller Harme, men først og fremmest morer det mig at mærke deres Modstand. Det er ikke saa meget Had, der danner Drivkraften, men mere Lyst, Trang til at vise Modstanderne, at Jeg'et, det enkelte jeg, naar det da lever, er mægtig nok til at hævde sig overfor Tvangsfællesskabets Underkuelsesforsøg. Hvad Fanden skulde jeg dog bryde mig om mine Medmennesker for, hvorfor skulde jeg kæmpe for deres Interesser, naar det ikke netop var, fordi jeg derved fandt en Maade at tilfredsstille Jeg'et paa. Har man nogen Sinde set et Menneske kæmpe for en Sag, han mente var rigtig, naar han følte Modbydelighed derved i enhver Henseende, naar han ikke følte Lyst eller Interesse for Kampen?

Absolut nej!

Man spørger maaske: "Ja, men den Lære er jo ganske gold, hvad vil den føre til, hvorledes vil Fremtiden blive?"

Lad Fremtiden om Fremtiden. For mig gælder det kun ét: at bryde ned alt det, som hindrede og stadig hindrer mig i at eksistere som selvstændigt Jeg. Og forøvrigt er Læren ikke gold, tværtimod, det er den eneste paa Grundlag af hvilken der kan skabes et fornuftigt Samfund. Undertrykkelse af andres "Jeg" afføder videre Undertrykkelse ned efter. Men lærer vi at forstaa, erkende og hævde vort eget Jeg, saa vil vi ogsaa lære at respektere andres. Vi vi vil da ikke finde os i andres Undertrykkelse og derfor heller ikke selv forsøge at undertrykke andre.

Og Resultatet af denne Lære vil føre til Menneskets Eksistens som Menneske — til Virkliggørelsen af de store, stolte Princip-

*) Ikke at forveksle med Egennytte, som jo er Modsætningen til Uegennytte, der betegner en vis Handling, udført til andres Gavn.

per: "Frihed, Lighed og Broderskab", som alle vi Proletarer saa længe — desværre i al Fromhed — har drømt om og kæmpet for.

Det er langt lettere at være ædelmodig end at være ærlig.

Bomber

Da en Malersvend og en Typograf udførte deres Villie at sætte et Anarkistblad i Gang her hjemme, klistrede et herværende Blad et Billede, som skulde forestille en Eksellence, op i sit Reklamevindue. Man saa' ham springe i Luften med en Bombe i Maven. Og naar de samme to gik rundt og lod Folk købe Bladet, saa hørte de som oftest Udtalelser, navnlig fra Arbejdernes Side, som røbede disses Forestilling om det Samfund, der tilstræbes af dem, der vil Fremtiden et bedre, som om dette skulde være et helt Fyrværkeri af Bomber.

For Arbejdernes Vedkommende kan man selvfølgelig af den store Part ikke vente nogen bedre Forstaaelse lige med det samme. I hvert Fald ikke saa længe deres Samfundsopfattelse og Aandsstandpunkt kun strækker sig til Politik, Stjerneøl og en middelmaadig Sjavs. Og de iøvrigt ikke gider i større Grad sætte sig ind i, hvad der i deres Fornedrelse burde være deres Interesse.

Bare ikke gider!

Som saa mange, hos hvem Hoved og Mave er ét. Kan de kun faa lidt godt at æde og drikke og saa sidde og være henrykt over en Politikers kønne Ord om de forsultne eller over nogle dumme Vittigheder, ja, da føler de sig, som havde de naaet den Retfærdighed, der tiltrænges.

Saaledes ogsaa Retfærdighed mod Bomben og — Anarkismen, som, de tror, hører sammen.

Og Bladene ikke bedre.

Naar der er faldet en Bombe, bikser de noget sammen, alletider om forrykte Individer — Anarkister selvfølgelig —, og saa giver de en Historie til bedste, hvor Fantasien har faaet Spillerum. Igennem det hele gaar der en køn og dum Indignation, men samtidig gør man dog Nyheden saa udhævet, at man bibringes Indtrykket af, at Bomben var velkommen alligevel. For 2-Ørens Skyld naturligvis. Og det er Pressen temmelig enige om, ogsaa den socialdemokratiske.

Men intet Øjeblik skulde det falde disse ind at give en virkelig Forklaring paa den "Forrykte"s Handling, nemlig hans Had til det nuværende Samfund og dets forbryderiske Handlinger mod Masserne.

De forbryderiske Handlinger, som er de tusinde Straffeanstalter og Tugthuse, som rummer alle dem, der bukkede under i Kampen for Tilværelsen, og som af Selvopholdelsesdriften blev tvungen indenfor Murene. Mange af dem fik endda ikke Tid til at forstaa, før de blev sendt paa Opdragelsesanstalter, og deres Liv blev Gang paa Gang Opdragelse, Fængslet ud og Fængslet ind, og de naaede sjælden længere end dertil, at Tvangen gjorde dem til det stik modsatte af, hvad man i Statens Navn forsøgte at opdrage dem til. Derved blev deres Tilværelse endnu mere unaturlig, end den er for dem, der er slavagtige og bløde nok til at sukke og lide under Aaget. Og deres virkelige Natur blev et Livs forbitret Kamp mod det, der sluttelig dræbte dem: den offentlige Opdragelse og Tvangen for at gøre dem b e d r e end — Mennesker, der er født for at leve.

Til denne Samfundets Forbrydelse kan for andre Steders Vedkommende, som i Spanien, tilføjes, hvorledes Gendarmeriet den Dag i Dag udøver Inkvisitionen. Hvor man udfinder de raaeste Maader at pine og plage Fangerne paa. Pisker Mænd og Kvinder, mishandler til Døde. Man uddrager dem Drikkevand og byder dem Urin, naar Tørsten overvælder dem. Knuser og lemlæster Kønsdele og Lemmer. Altsammen for at fremtvinge Tiistaaelser af de ulykkelige. Under saadan Tortur tilstaas nemlig alt. Ogsaa hvad man ikke har Del i.

Eller Samfundets Forbrydelser i Rusland, hvor store Aander, som Verden trænger mere til end alle dens Konger og Kejsere, forsvinde i underjordiske Huler, hvor de bogstavelig talt raadner op. Videre i frisk Minde den senere Tids frygtelige Massakrer paa Folket, for hvem Tilværelsen nu efter Aarhundreders Udpinelse bliver uudholdelig. Og som Magthaverne i deres vanvittige Tro paa Nødvendigheden af, at de regerer, i Fædrelandets og Kristendommens Navn gør sig selv til Overmordere og lader Folket bade sig i dets eget Blod.

Sluttelig hele Samfundets Forbrydelse i dets Uretfærdighed, dets Udbytning af Masserne for de faa, og dets blodige Skændselsgerninger, hvor Kapitalen handler med Slægt og Race, og endelig dets Forfølgelse af alle dem, der t a l e r, hvad Millionerne t æ n k e r.

Alt dette, det er Samfundets Forbrydelser mod Mennesket. De begynder, den Dag Barnet kommer i Skole. Der dræber man Barnets Natur og det gode, som er nedlagt i Mennesket. Man dræber det med Kristendommen, som man har lavet om til "Religion" og Næringsvej og gjort den til den sideordnede Regering med Kapitalen. Saaledes misbruger man Kristendommen lige til den Stund, da Hyklerne kaster Jord paa os og fortæller Løgn om os for Penge.

— — Naar der er Mennesker, der griber til Handlingens Propaganda: B o m b e n, saa er denne Handling først og fremmest rettet mod den, som udøver og tilhører alle disse Forbrydelser — nemlig — Kapitalstaten. Og Bomben, som ogsaa er en Forbrydelse, t i l h ø r e r derfor den samme Men hvad bliver vel Bomben andet end et Knappenaalstik mod alle disse Samfundets Forbrydelser mod Mennesket? Næppe nok engang d e t!

Alle Anarkister fraraade "Handlingens Propaganda" og ere endogsaa imod den. Men hvad hjælper det? Bomben falder lige tykt eller tyndt alligevel. Og for hver Attentatforøver, man henretter, skabes der tusinde Anarkister i Stedet. Man kan lave Love lige saa meget man vil. Disse berøre ikke Attentatforøveren. Han handler udelukkende efter sin egen Villie og paa egen Haand. Og han ofrer sit Liv uden et Øjeblik at ville Sympati for sin Forbrydelse. Ja, han indser maaske endogsaa det forkerte og skadelige, som der kan være i Handlingen, men hans Had og Villie forener sig og bliver det stærkeste. Han har i største Grad tabt Troen paa Retten, saa vist som Staten og dens Haandlangere ingen anden Ret kender end s i n og d e r e s Villie. Derfor tager han selv sin Ret og handler ogsaa selv. Alt, hvad der fortælles om Anarkistkomplotter, som have arrangeret dette eller hint, men i Tide opdagedes, er Bedrag altsammen. Som oftest er det det lokkespionerende Politi, som sætter det hele i Scene. Dette modbydelige Skab, som burde times dette, at der blev givet dem et synligt Kendetegn for hele Livet. Eller det er en kunstig Sammensværgelse, bag hvilken der ligger et Magtbegær, personligt eller partielt.

Anarkisterne kan saaledes ikke hindre Bomben, saa lidt som Bomben og det nuværende Samfund kan skilles ad. Vi kunne allerhøjst kritisere Bomben og den Haand, der giver den Retningen. Som oftest ser man den kastet mod Statsoverhovedet som den øverste Repræsentant for det bestaaende Samfund. Sjeldnere derimod falder Bomben paa Vælgermøder, eller hvor Arbejderne og andre holder deres nationale Grundlovsfester. Og dem er det jo faktisk, der i Blinde er det bærende Fundament for hele det politiske Bedrag og dettes Opretholdelse. Man kan ogsaa kritisere Bomben, fordi den rammer flere og andre end tilsigtet. Men Svaret ligger dér, at hvor der handles, der spildes.

Sluttelig vil man da kunne spørge, om Bomben maaske dog gør nogen Gavn? Men herpaa kan næppe svares paa Forhaand.

Paa den ene Side staar den store, dumme, maabende Flok, paa den anden Side vakler Taburetterne. Midt i det hele faar en Konge et Sted Afsked paa graat Papir, og et andet Sted giver nogle Hundreder Matroser Verden et Fingerpeg paa, hvorledes man afskaffer Militarismen, Øjeblikkets største Vanvid.

Jul. S.

Lær at forstaa og elsk Naturen, saa vil du ogsaa lære at forstaa dig selv og elske Friheden.

Tro og Viden

I Jordens dunkle Taagetid
et Sygdomskim sig spredte,
der Vanvids Mørke bredte
og tog fra Slægter Sans og Vid.

I Hjernen slog dets dybe Rod,
og ej dets Kendingsmærke
de Svage og de Stærke
blandt Klodens Folkeslag forlod.

Som T r o e s-I d e e n steg dets Norm
op over alle Sfærer;
dets dybe Rødder bærer
den gamle syge Samfundsform.

Ideen blev en Krykkestok
i Viljens Verden ude;
en Tankens Sovepude,
den blev for Slægtens hele Flok.

Thi Disciplin er Troens Magt,
for Himlen som for Jorden;
hver "Stat" i Syd og Norden
har syg og slavisk Tro frembragt.

Kun ét fra denne Sot kan fri,
den Sot, der hærged' Tiden:
I klar og udstrakt V i d e n
skal Frelsen findes — kun deri.

— Vi mærker glad et Frihedsbrus,
der Vrangt til Ret vil vende,
saa Jorden ej skal ende
som — Universets Galehus!

Li-ping.

Fandens sidste

Fanden sad nede i Helvede og sukkede og hang med Næbbet.

Grunden var, at han frygtede for at miste Resten af sin i Forvejen knappe Søgning.

I de gode, gamle Dage havde han haft det saa rart. Konger, Prinser, Adel og Gejstlighed, Studeprangere og Købmænd, Officerer og Landseknægte, næsten alle havde de efter Jordelivets Glæder foretrukket at tage Ophold hos ham, fremfor at gaa den lange, trange Vej til Himmerig.

Naa, rart lunt var der jo ogsaa dernede, og saa risikerede de ikke der at træffe sammen med deres fattige Medskabninger, som altid fortrak at slide sig igennem til Himmerig.

Men i de senere Aar var der sket en Forandring. Oppe paa Jorden var Folk begyndt at blive "humane" — det vil sige, at de store ikke mere i den Grad som tidligere myrdede, pinte og plagede deres Undergivne. Endda gik det dog an med Søgningen; thi samtidig greb Kapitalismen om sig, og Religionen vandt større Udbredelse.

Men saa kom Socialismen.

Hvad det betød vidste Fanden ikke; men han havde hørt, at det var Socialisternes Hensigt at afskaffe alle Præster Konger, Kejsere, Fyrster, Kapitalister, Embedsmænd, Officerer og Missionærer, kort sagt, netop alle de Folk, hvorfra han havde sin Søgning. Intet Under at han derfor var i daarligt Humør; thi leve skulde han jo da.

Men saa gav han sig til at spekulere. Og alt imens lysnede det for ham; thi efterhaanden som Socialismen vandt mere og mere Magt, skabte det en ny Klasse Mennesker, som efter alle Tegn at dømme havde svært Mod paa at tage Ophold hos ham, naar engang Knokkelmanden kvalte dem i deres eget Fedt. Disse Mennesker, som kaldte sig "Arbejderførere", var nemlig kun en Slags Kapitalistspirer i et mere moderne Hylster. Men Fanden var alligevel ikke tilfreds med Resultatet; thi han kunde jo dog aldrig være sikker paa, om ikke disse Førere en skønne Dag blev afsat af Arbejderne, og hvem ved, om saa ikke disse sidste, naar først deres kapitalinteresserede Førere var væk, alligevel fandt paa at afskaffe Kapitalister og Præster.

Derfor besluttede han at slaa hele Bevægelsen ned.

Først prøvede han paa at lave en antisocialistisk Bevægelse, men da man havde ondt ved at skelne Socialdemokrater fra Antisocialister, løb det hele ud i Sandet. Saa fik han en ny Idé. Han saa', hvor kritikløst Folk greb og fordøjede alt, hvad Videnskaben serverede for dem, og da han mente, det samme vilde gøre sig gældende med Hensyn til Socialismen, fandt han paa at gøre denne videnskabelig. Han gravede alle de gamle Historiebøger, han kunde faa fat paa, op af Arkiverne og gav sig til at studere.

Og da han mente sig klog nok, tog han et Par Briller og en fin Diplomatfrakke paa, anskaffede sig en Doktortittel og steg op paa Jorden, hvor han krøb ind i en lærd Mands tomme Hjerne. Og i denne Skikkelse henvendte han sig til de socialdemokratiske Generaler, fortalte dem, at han var Doktor phil., og at han ved at studere Historien og Samfundets Økonomi havde opdaget, at Socialismen var en Videnskab. Og Socialdemokratgeneralerne, som straks lod sig bedaare af hans fine Frakke og hans Doktortittel, modtog ham med aabne Arme, thi de ræsonnerede som saa, at naar Socialismen var en Videnskab, var de jo paa den Maade selv Videnskabsmænd, og det vilde de gerne være, særlig nu efter at Fedtet aldeles havde fortrængt deres i Forvejen knappe Forstand fra Hjernerne. Og desuden passede den videnskabelige Socialisme saa Pokkers godt i deres Kram, nu efter at de ikke mere havde Interesser fælles med Proletariatet; thi efter dens videnskabelige Resultater, var Socialismen i Grunden noget ganske uskyldigt noget, der slet ikke vilde det bestaaende Samfund det mindste ondt.

Og i den lærde Doktors Skikkelse skrev Fanden alenlange Artikler i sit Blad "Social-Demokraten". Han hævdede i videnskabelige Vendinger, at Samfundets Udvikling udelukkende bestemtes af Produktionsmidlernes Former, at Idéen ingen som helst Betydning havde, og at det derfor var haabløst at prædike den eller søge at ændre Moralen eller klargøre Retsbegrebet. Med historiske Kendsgerninger beviste han, at Arbejderne ikke kunde naa til Socialismen uden gennem en meget lang Udvikling, som var et Naturprodukt, og som det derfor ikke nyttede, at Arbejderne selv søgte at fremme. Alt, hvad de havde at gøre, var at modtage de smaa, betydningsløse Forbedringer, som kunde naas gennem Politikken, og saa for Resten lægge Hænderne i Skødet og leve og dø i salig Bevidsthed om, at Naturen nok engang i Tidernes Løb i et tilfældigt Lune førte Udviklingen til Socialismen.

Revolution, fortalte han, betød ikke noget slemt, det var ikke en pludselig, voldelig Afskaffelse af de bestaaende Samfundstilstande; nej, det var netop Benævnelsen for den rolige, gradvise Udvikling. Med den Fortolkning for Øje kunde selv den fremmeste Præst være revolutionær.

Konger og Kejsere var efter hans Mening noget, man udmærket godt kunde tænke sig i et socialistisk Samfund, lige saa vel som Love, Politiet og Fængsler. Kun Fæstninger, dem kunde man ikke have; thi lidt Forandring maatte der jo til.

Og Arbejderne, som syntes, det hele lød saa kønt og syntes, at hans Frakke og Doktortittel saa' saa imponerende ud, raabte Hurra for ham og hans tanketomme Elever, de sultede eller trællede som hidtil og glædede sig saa inderlig over, at de havde saadan en fin Mand imellem sig, men Hornene og Hestefoden, som tittede frem, lagde de slet ikke Mærke til.

Men Fanden grinte lumskt, og hans gode Venner og fremtidige Kunder — Kapitalisterne, velsignede ham. Men uden at nogen hørte det.

Til Meningsfæller!

Om Bladet snart skal kunne udkomme hyppigere afhænger af, om Meningsfæller, og hvem der iøvrigt føler sig forstaaelig med Bladet, ville udrette, hvad de kunne for at skaffe det Udbredelse. Da Bladet giver et føleligt Underskud, og vi foreløbig kun ere to om at skyde sammen til dette, har vi ikke Raad til paa anden Maade at henlede Opmærksomheden paa Bladet, end hvad dette af sig selv maa kunne gøre, og hvad Meningsfæller bør gøre for Sagen. I Provinserne, hvorhen vi ogsaa retter vor Henstilling, vil nye Abonnenter faa tilsendt de udkomne Numre mod Indsendelse af Adresse og et 5-Øres Frimærke direkte til Ekspeditionen.

Det store Maal

Der er skrevet og talt saa meget om vor Tids Storhed, om vor udviklede Civilisation og Kultur, om de uhyre Fremskridt paa Videnskabens, Kunstens og den almindelige Dannelses Omraade, om Teknikens store Resultater og Oplysningens Udbredelse, saa mange ere tilbøjelige til at tro, at vi snart har naaet det Maal paa menneskelig Fuldkommenhed, som overhovedet kan naas. Og dog — ser vi os rigtig om, vil vi opdage, at det sidste Aarhundredes store Fremskridt i Virkeligheden kun er et ubetydeligt Fjed fremad mod Maalet — Menneskets absolute Fuldkommenhed; det vil sige: den Fuldkommenhed, som bringer os til at staa som Naturens Overmænd, udvisker alle dyriske Tilbøjeligheder i os og gør os til Herrer over os selv og Verden. Thi selv om dette Ideal vel næppe nogen Sinde naas, bør det dog være Maalet for hele Menneskehedens Stræben.

Men hvorvidt ere vi egentlig komne? Befinder vi os, naar alt kommer til alt, ikke midt i Middelalderens Barbari endnu?

Jo!

Se jer engang om, I Folk, som raaber op om Tidens Storhed, om Humanitet og Frisind, om Kultur, Oplysning og Fanden ved hvad, aabn Øjnene, og I skal se, hvor Dyrets Tilbøjeligheder, Begærlighed, Egenkærlighed og Rovgriskhed blomstrer i Menneskets Sjæl, hvor Dumhed, Uvidenhed og Overtro behersker Sindene, og hvor middelalderlige Fordomme og Begreber sidder til Højbords, medens sund Fornuft ubarmhjertig og fanatisk forfølges og trædes under Fødder.

Rundt om i Staterne staar store Hære, udrustede med de mest ødelæggende Mordmaskiner, rede til at falde over hverandre og myrde løs, blot for at tilfredsstille Egenkærligheden, hvad enten denne nu optræder i Form af Misundelse og Brødnid, Herskesyge og Tyranniseringslyst, eller den viser sig som Hævnfølelse eller dum Stolthedsfølelse. Og se i det daglige Liv, i det enkelte Samfund, hvorledes man med koldt Blod ruinerer, plyndrer, udsuger — ja, myrder sine Medmennesker, naar man mener at kunne se sin Fordel derved. Se hvorledes Folk — de saakaldte "dannede" Klasser — hylder og forguder de Monarker, som efter Loven skal betragtes som Halvguder, men efter alle sunde Begreber kun ere dødelige Mennesker, der intet nyttigt udretter, og aldeles uberettiget beklæder de Poster, de i Kraft af Fortidens Barbari og Nutidens Dumhed besidder. Se hvor Teologerne — lærde og oplyste Mennesker — skændes indbyrdes om Emner saa middelalderlige som: om Englene har Vinger, Djævlene Haler, eller om der findes et evigt Helvede eller ej. Se hvorledes man i Skolerne forvirrer Børnenes Hjerner ved i Religonstimerne at proppe dem med den vildeste Overtro, for bagefter i Geografitimerne at erklære det hele for Løgn, hvorledes man den ene Dag lærer dem Kærlighed til Næsten og den næste forherliger Krigen og Menneskeslagteriet. Se hvorledes man opstiller Straffe for Mord, og samtidig lærer Soldaten at myrde, hvorledes man opsætter Love, der forbyder Tyveri, og samtidig tvinger Folk til at stjæle, hvorledes man lader nogle Mennesker slæbe sig ihjel, medens andre helt udelukkes fra Arbejde, hvorledes man nægter store Masser af Mennesker Adgang til Føden og samtidig lader Lagrene ligge og raadne og Jorder ligge udyrket hen, hvorledes man ødsler med Arbejdskraft, som var det kun Skidt, medens man samtidig bryder Hjerne for at finde ny arbejdsbesparende Maskiner, hvorledes man lader Tusinder af Menneskers Liv henrinde i Elendighed og Ulykke, fordi der nægtes dem Adgang til Fornødenhederne, medens dem, der har Overflod af disse, netop grun-

det paa denne Overflod, forbitrer sig Livet ved begærlige Spekulationer og overdreven Nydelse; se hvorledes Politikkerne, de Personer, som ere valgte til at varetage Folkets Tarv, skændes og rives indbyrdes om Oprettelse af ny Love, medens hele Menneskeheden sukker under disse Loves Aag. Og sig saa, om du tør, at vi ere komne bort fra Middelalderen og dens Barbari.

Kun om Videnskaben kan det siges, at den er gaaet ind i den ny Tid; den er kommet bort fra Overtroens og de blotte Gisningers Standpunkt og er slaaet ind paa Fornuftens og Forskningens sikre Vej, der, hvor tornefuld den end kan være, sikkert en Gang i en fjern Fremtid vil føre os til Sejr.

Men allerlængst nede, blandt den Klasse, der fordum var ringest i Intelligens, og som endnu mangler tilstrækkelig Lærdom, har Videnskaben fundet en lille andægtig lyttende Flok; thi Livets Kampe lærte dem at forstaa, at Præstens Remser, Patriotens Krigssange og Politikkerens Fraser kun indeholdt Dumhed og Løgn, de lærte at forstaa, at det hverken er Præsten Bønner, Militærets Kanoner eller Politikerens Love, men den sunde, klare Menneskeforstand, der skal føre os frem til Maalet — Sejren over Naturen, over Dumheden og over Dyret i Menneskets Sjæl.

Intelligens er Evnen til at tænke og skelne. Selv om Lærdom naturligvis i høj Grad fremmer og udvikler Intelligensen, er dette, at være lærd, ikke altid ensbetydende med at være intelligent.

Ofte anser man kun dem for intelligente, hvis Tanker man fatter.

Fra Fagbevægelsen i Tyskland

Et øjnefaldende Eksempel paa den ødelæggende Virkning af Fagbevægelsens Centralisationssystem afgiver det tyske Typografforbunds Generalforsamling, som netop er afholdt i Dresden. Kun i Kraft af den stramme centraliserede Organisation, som ved Forvaltningens behændige Udnyttelse giver Forbundsformanden Traadene til enhver Aktion i Haanden, formaar Formanden Döblin siden Aartier at holde sig ved Roret i Typografforbundet, til Trods for at den mere fremskredne Del af Organisationen ikke vil vide noget af ham, hvilket gaar saa vidt, at Döblin i mange Maaneder paa indrømmende Maade ikke har turdet besøge nogen Berliner-Generalforsamling. Haan og Foragt kaster man ham her i Ansigtet. Gør intet, han benytter Generalforsamlingen og de mere tilbagestaaende Provins-Medlemsforeninger til at hænge som Blyvægt paa Fødderne af de mere fremskredne Elementer, som begynder at indse Tarifrummelens Skade. For disse Provinsmedlemmers Oplysning om den industrielle Fagbevægelses kulturhistoriske Betydning gør Formanden ikke det ringeste, og saaledes skaber han en reaktionær Masse indenfor Fagbevægelsen, som sluttelig lammer eller gør hver eneste Aktion umulig.

Alt i alt: Ved Hjælp af Centralisationen er det i alle disse Forbund lykkedes de enkelte at gøre sig Organisationens Kræfter tjenlige for deres Maal. I deres Interesse ligger en "rolig" Bevægelse, ved hvilken deres Position ikke kommer i Fare; saaledes undgaar de da med alle Midler Kampen. Og har dermed lykkelig naaet, at de tyske Arbejderforbund mod de stadig hyppigere og heftigere Fremstød af Kapitalisterne ikke mere kunne staa imod, d. v. s. ikke før, at det ødelæggende Systems Kæder ere sprængte.

Saaledes er det ogsaa andre Steder.

Hvis jeg havde Penge,

vilde jeg købe et Værtshusholderborgerskab, leje en Snask og begynde en Udskænkning af Kognak, Rom og 8-Graders Brændevin. Og naar Gæsterne kom, vilde jeg med rolig Samvittighed lade dem tylle Giften i sig, lige saa længe de ejede en Hvid. Blev de læns, vilde jeg give dem et Spark og ud ad Lemmen. Saa kunde de komme igen næste Dag, naar de havde stampet Kludene. Om jeg ruinerede dem økonomisk eller ødelagde dem fysisk og aandeligt, vilde være mig saa revnende ligegyldigt, Hovedsagen for mig skulde være, at jeg fik deres Penge. Ingen Kredit — forud Betaling, og havde de kun fire Øre til en Snaps, naar den kostede 5, fik de den ikke, om de saa plagede mig nok saa meget.

Eller jeg vilde give mig til at være Pantelaaner, og for blodige Renter udlaane Penge mod sikker Pant. Og uden Skrupler vilde jeg indkassere hver en Hvid, om jeg saa derved drev Laantageren til Selvmord.

Og om Søndagen — saa vilde jeg tage i Skoven, til Væddeløb og lignende Steder, med eget Køretøj. Og iført høj Hat og Diplomat vilde jeg, fed og bred, oppe fra Bukken, med Haan og Foragt betragte den dumme, fattige Hob, hvis fejge, pjaltede Sindelag gør dem til Slaver af en lille Klat brutale og hensynsløse Blodsugere.

Jeg kunde rolig gøre det; thi jeg havde Loven og Myndighederne paa min Side, i Modsætning til nu, hvor jeg kun stadig har dem paa Nakken.

* * *

Jeg véd, man paastaar, at den vise aldrig bør give sine Meninger tilkende overfor Folk, at han bør være gal med de gale, enfoldig med de enfoldige; men man har endnu ikke turdet sige, at han bør være Skurk mellem Skurkene. Men hvis man fordrer, at den vise altid bør være af samme Mening, som de, der bedrager Menneskene, er det ikke det samme som at kræve, at den vise ikke bør være hæderlig? Skal man fordre af Lægen, at han altid er af Kvaksalverens Mening.

Voltaire.

Meningsfæller!

For at faa en Organisation i Stand indbydes Meningsfæller til et **Møde Onsdag den 26. dennes Kl. 8½ i „Hotel du Prop", Fuglevangsvej 14** (ved Ørstedsvej) gennem Restaurationen op paa første Sal.

Foredrag om: **Anarkismens Maal og Midler.**

Vor Skarnkasse

Aandsanarki. Gustav Bang fortæller i „Social-Demokraten", at Socialdemokratiets Fremtidsmaal bl. and. er Anarki paa Aandslivets Omraade. Vi har aldrig for troet, at „Social-Demokraten" kunde sige noget saa vittigt; thi andet end Vits kan det da umulig være. Men skal det virkelig være Alvor — ja, saa maa vi rigtignok sige, at det er en højst mærkelig Maade, de søger at tilkæmpe sig dette Aandsanarki paa. Thi hvad vi hidtil har set inden for Socialdemokratiets Rammer har med alt andet end netop Aandsanarki at gøre. Medmindre man da, hvad jo „Social-Demokraten" ellers er saa villig til, benytter Ordet Anarki som Udtryk for „Forvirring". I saa Fald forstaar vi dem.

Forstaaeligt. Det fortælles, i en Korrespondance fra Paris til et herværende Blad, at Socialdemokratiets Overgeneral i Frankrig — Jaurès — har en aarlig Indtægt af 150,000 Francs. Man begriber, at den Mand, i Lighed med vore hjemlige Proletarførere, ved Ordet „Revolution" forstaar en rolig, fredelig og gradvis Udvikling.

Mandens Overhoved. Dansk Kvindesamfund har andraget Enevold Sørensen om at faa de Ord i Vielsesritualet om, at Kvinden skal være Manden underdanig, slettet. Vi synes dog nok, at Kvinderne kunde unde Mændene den Fornøjelse, paa Papiret at staa som Overhovedet, da jo dog i Praksis næsten altid det omvendte Forhold er Tilfældet. Og at det er det, har vi erfaret, naar vi har søgt at faa Arbejderne til at deltage i Proletarbevægelsen

Naar man selv faar Magten. I Australien har der nylig været et socialdemokratisk Ministerium. Det væltede paa Beskyttelsestold og Militærgalskab. Det bliver sikkert ogsaa det, et Ministerium Borgbjerg vælter paa, i Fald vi en Gang i Fremtiden faar et saadant.

Naturlig Samfundsreform. Elendigheden paa denne Klodes Overflade skyldes i Følge de statistisk-politiske Økonomer Naturlove; efter Socialisternes Mening Samfundslovene. — Vi anbefaler de Herrer, som skriver Naturens Love og vedtager Samfundets Love, at begynde deres „Revolution" med at putte Naturen i Tugthuset og Samfundsforholdene i Forbedringshuset. Maaske de kan faa Politiets Assistance for gode Ord og Stjerneøl.

* * *

Gode Raad. En os ubekendt Mand har sendt os et Brev, hvori han beder os give ham nogle gode Raad for følgende Sygdomme, som flere af hans Medmennesker lider af. Her er:

Middel mod:

Fedme — Ærgrelse. (Det er derfor, vi gør alt for at ærgre Socialdemokratgeneralerne).

Dumhed — Sult. (Kapitalisterne udretter et godt Stykke Arbejde i Kampen mod Dumheden).

Hovmod — Modgang i Livet. Fattigdom.

Fejghed — Oplysning. (Undertiden kan ogsaa Prygl være godt).

Ærgrelse — Sindsligevægt. (Man skaffer sig det ved at tænke).

Fattigdom — Der gives kun et Middel, hvis man da ikke er saa heldig at vinde i Lotteriet, og det er: Revolution mod det Samfund, der skaber Fattigdommen.

Ærgerrighed — Latter. (Man vil forstaa, hvorfor vi er saa lattermilde overfor alle gode Samfundsstøtter).

Dovenskab — passende Arbejde. (Skyldes den Fedme, da — Sult).

Radikalisme — Ægteskab, Rigsdagsmandat, fedt Embede, Ordener.

Sult — Mad. (Kan man ikke faa det paa anden Maade, kender vi intet andet Raad end at tage det selv).

Drukkenskab — Ædruelighed. (Skyldes Drukkenskaben Livslede, grundet paa et forspildt Liv, gives kun et Middel, nemlig at drikke sig ihjel).

Sløvhed — Vi tror kun, der gives et Middel mod rigtig indgroet Sløvhed, og det er Prygl.

Magerhed — Sporg en af de socialdemokratiske Generaler; de har Recepten.

Konservatisme — Fattigdom, Politikniplor, Tugthus, Albertis Piller.

Krigsgalskab — Soldat. Selv med i Krigen.

Støt Bladet ved at tegne Dem som Abonnent.

Universal-Trykkeriet (Skou & Madsen),
Gl. Mont 13, Kobenhavn K.